

[Rager.]

ekspeditions-mæssigt omtrent omgaaende, vilde det sikkert være godt. Jeg gør denne Bemærkning, uden at jeg paa nogen Maade har Formodning om, at nogen Sag har været sinket; jeg tror endda med det Kendskab, jeg har til Raadets Medlemmer, at de er blevet ekspederet meget omgaaende, men for at denne Bevægelse ikke som saa mange jyske Bevægelser skal vokse op paa et falsk Grundlag til mere, end den er værd, har jeg gerne villet gøre disse Bemærkninger.

Mine Slutbemærkninger skal jeg rette til den højtærede Socialminister. Det undgaas ikke, naar man taler med Mennesker, der er Sygekassemedlemmer eller er den sociale Forsorg paa anden Maade undergivet, at man naturligvis hører Misfornøjelse med Sociallovene. Naa, det er jo umuligt at undgaa noget saadant, men det, som Misfornøjelsen i stor Grad koncentrerer sig om, er Ventetider og Venteforhold hos Læger. Det er vistnok efterhaanden saadan, at de, der er Medlemmer af en Sygekasse, i meget lang Tid maa sidde i Lægernes Venteværelser, ikke altid under de bedste Forhold. Det er over for mig blevet pointeret af disse utilfredse Mennesker, at der ikke paa nogen Maade her skal være rettet nogen Anklage mod eller Beklagelse over de paagældende Læger, det er saa langt fra, men det er Forholdene, der er saaledes, det er Tilgangen, det er Søgningen. Nu er det meget muligt, at der mellem Sygekassepatienterne er nogle — det vil altid være saadan, naar det drejer sig om mange Mennesker —, som baade i Tide og Utide gaar til Læge, men dette gør jo ikke Forholdene bedre for de virkelig syge og de virkelig til Hjælp trængende, og derfor vil jeg henstille til Ministeren at komme med en Udtalelse om, hvorvidt Ministeren har under Overvejelse — at Ministeren har været opmærksom paa dette Forhold, tror jeg sikkert —, om det vilde være muligt ved Ansættelse af flere Læger eller ad anden Vej at raade Bod paa disse Forhold.

Men samtidig faar man fra de Mennesker, der søger Socialhjælp, og særlig fra saadanne, som ikke har søgt det før, og som ved deres Ansøgningers Udarbejdelse o. s. v. trænger til Vejledning, Klager over, at den Ekspeditionsmaade og -form, som de er Genstand for, ikke netop stemmer med den Aand, hvori Lovene er givet af Rigsdagen. Nu ved jeg vel, at Administrationen i det store og hele sker gennem kommunale Organer, men jeg kunde tænke mig alligevel at ville henlede den højtærede Socialmini-

sters Opmærksomhed paa det, idet den højtærede Socialminister maaske, hvis han maatte dele min Anskuelse paa dette Omraade, vilde foranledige, at der til de forskellige kommunale Organer blev rettet en Henstilling om, hvis inden for den Kreds, hvor Skrivelsen falder ned, et eller andet skulde være at rette, at det da maa blive rettet. Jeg gør nemlig opmærksom paa den Fare, der er ved, efterhaanden som denne Administration beslaglægger et større og større underordnet Personale, et Personale, af hvilket mange er gaaet lige ind i den kommunale Tjeneste eller i hvert Fald er kommet derind i en forholdsvis ung Alder, at det for disse, som ikke kender Livet tilstrækkeligt, som ikke har haft Lejlighed til at tænke saa meget over Menneskenes Forhold, alt sammen bliver til Papir og Ekspedition og generende personlige Henvendelser.

De maa forstaa, at det er Mennesker, de skal arbejde med. Det, jeg her vil advare imod, er, at der kommer en Udvikling, der gør, at vi i Stedet for det gamle Embedsmandsaristokrati, afvisende og ubehageligt, som nu er en saga blott her i Landet, som vel forsvandt for en Snes Aar siden, faar et administrativt underordnet Bureaukrati, som udfolder sig kun, naar de er alene med de søgende, og som i og for sig ikke gør det af ond Vilje, men fordi hele den Maade, hvorpaa de er kommet ind i dette Maskineri, er en saadan, at de ikke er naaet frem til almen Dannelse, saaledes at de i Virkeligheden ikke kan siges at være den Opgave helt voksen, som gaar ud paa ikke alene at ekspedere nummererede Skemaer, men virkelig at være Raadgiver og Hjælper for de daarligst stillede i Samfundet.

Carlsen-Skiødt: Der er et Par Sager, hvortil jeg gerne vil knytte nogle Bemærkninger her ved Finanslovens første Behandling. Den første Sag vedrører Ministeriet for offentlige Arbejder, men da jeg har haft en Samtale med den højtærede Trafikminister, der har stillet sig baade forstaaende og har lovet at undersøge Sagen nærmere, og jeg takker for den Forstaaelse, den højtærede Trafikminister har vist over for Spørgsmaalet, saa gælder disse mine Udtalelser nærmest dette høje Ting og eventuelt Finansudvalget, hvis Velvilje og Forstaaelse af Sagen jeg beder om.

En Mils Vej fra Assens ude i Lille Bælt, midtvejs mellem Assens og Aarøsund, ligger en lille Ø, der hedder Baagø, med 200—300 Indbyggere. Den har daglig Postforbindelse med Assens eller skulde have det, men da der ingen Havn findes, men kun en Anløbs-